

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 257/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. V., bytom Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. B., Ž., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Senci, v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-570/2-OVK-B2-2004, pôvodne vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-351/30-2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2004 doručená sťažnosť Ing. V. V., bytom Ž., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. B., Ž., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom

Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Senci (ďalej len „okresné riaditeľstvo“ a „konajúci orgán“), v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-570/2-OVK-B2-2004, pôvodne vedenom pod sp. zn. ČVS:OÚV-351/30-2002.

Sťažovateľ ako poškodený podal 9. marca 2001 trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu podvodu, ktorým mu bola spôsobená škoda. Vec t. č. vybavuje okresné riaditeľstvo pod sp. zn. ČVS: ORP-570/2-OVK-B2-2004.

Sťažovateľ uvádza, že trestné stíhanie začal konajúci orgán vyšetřovať až 30. septembra 2002 (po viac ako jeden a pol roku), čím porušil § 160 Trestného poriadku. Rovnako porušil zákonnú povinnosť, keď sťažovateľa ako poškodeného a oznamovateľa neupovedomil o začatí trestného stíhania, nerozhodol v určenej lehote o podanej námietke zaujatosti a toto rozhodnutie mu doručil až na základe pokynu dozorujúcej prokuratúry. Sťažovateľ sa opakovane sťažoval na nečinnosť vyšetřovateľa konajúceho orgánu a až z listu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 3 Pv 912/02-54 z 27. septembra 2004 sa dozvedel, že vyšetřovateľ konajúceho orgánu 27. februára 2004 trestné stíhanie zastavil. Keďže sťažovateľ má možnosť proti takémuto rozhodnutiu podať sťažnosť, nemohlo byť predmetné trestné konanie do dnešného dňa podľa sťažovateľa právoplatne skončené a prietahy zo strany konajúceho orgánu pretrvávajú dodnes.

Sťažovateľ sa opakovane sťažoval na nečinnosť vyšetřovateľa, na ktorú upozornil vyšetřovateľa aj prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III prípismi z 3. decembra 2002 a z 19. februára 2003. Aj námestníčka Okresnej prokuratúry Bratislava III v rámci výkonu prokurátorského dozoru uložila vyšetřovateľovi konajúceho orgánu pokyny, ktoré mal splniť bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom konajúceho orgánu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný úrad justičnej polície PZ v Bratislave III, detašované pracovisko Senec v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-351/30-2002 a teraz Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave II, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Senci, v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-570/2-OVK-B2-2004 porušil základné právo Ing. V. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Porušovateľovi ľudského práva Okresnému riaditeľstvu PZ v Bratislave II, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Senci, sa prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS:OÚV-351/30-2002 a neskôr sp. zn. ČVS: ORP-570/2-OVK-B2-2004 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi Ing. V. V. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je porušovateľ ľudského práva povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od rozhodnutia Ústavného súdu SR.

4. Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave II, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Senci, je povinný zaplatiť Ing. V. V. trovy právneho zastúpenia v sume 17.380,- Sk do jedného mesiaca od rozhodnutia Ústavného súdu SR.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže

ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv v zastavenom trestnom konaní, v ktorom bol oznamovateľom spáchania trestného činu (dal podnet na trestné stíhanie) a je v pozícii poškodeného. Namieta, že vyšetrovateľ konajúceho orgánu v rozpore so zákonom začal trestné stíhanie až po viac ako jeden a pol roku. Následne sťažovateľovi nedoručil rozhodnutie o zastavení trestného stíhania; vzhľadom na to, že sťažovateľ má možnosť proti takémuto rozhodnutiu podať sťažnosť, nemohlo byť predmetné trestné konanie právoplatne skončené a prieskumy zo strany konajúceho orgánu pretrvávajú.

Ústavný súd pri svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, II. ÚS 222/03, III. ÚS 45/03, III. ÚS 198/03) už vyslovil, že za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania; nad rámec toho ústavný súd ešte uvádza, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo poškodeného začať trestné stíhanie inej osoby. Nárok na náhradu škody mohol a mal uplatniť sťažovateľ v občianskoprávnom konaní, keďže tak neurobil, zakladá to dôvod na odmietnutie sťažnosti (II. ÚS 176/02).

V nadväznosti na túto skutočnosť – absenciu práva na začatie trestného konania je vylúčená potom aj možnosť namietať zbytočné prietahy v konaní z toho dôvodu, že konajúci orgán nekoná dostatočne rýchlo po doručení mu trestného oznámenia, a to dostatočne rýchlo podľa predstavy sťažovateľa. Na vyvodzovanie dôsledkov neplnenia si zákonných povinností sú oprávnené príslušné nadriadené orgány. Z tohto dôvodu podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť v období od podania trestného oznámenia po začatie trestného stíhania k porušeniu označených práv sťažovateľa postupom konajúceho orgánu. Čo sa týka možnosti porušenia označených práv sťažovateľa z dôvodu neoznámenia mu zastavenia trestného stíhania, podľa názoru ústavného súdu ani v tejto etape trestného konania nemožno vyvodit' práve z dôvodu absencie základného práva na začatie trestného stíhania a v zásade aj absencie (základného) práva na zastavenie trestného stíhania, že nesplní si povinnosti konajúceho orgánu voči sťažovateľovi došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2004